

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 105/2019
06.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., ул. ... број ../., чији је пуномоћник Милан Ж. Јовановић, адвокат из ..., ... број ../., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 179/2019 од 08.07.2019. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 06.12.2019. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 179/2019 од 08.07.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач АА је 30.07.2019. године поднела Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 179/2019 од 08.07.2019. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда II-4У 15186/18, као неоснован.

У жалби се наводи да је од момента подношења тужбе до почетка академске школске године 01.10.2018. године протекло два и по месеца, у ком периоду је суд могао да донесе одлуку, због чега предлагач неће моћи да ради свој посао наставника на ... факултету у Предлагач сматра да је у ожалбеном решењу Управни суд погрешно применио мерила за оцену трајања суђења у разумном року и погрешно закључио да трајање поступка од једне године не представља повреду права на суђење у разумном року. Предлаже да Врховни касациони суд усвоји жалбу и преиначи ожалбено решење тако што ће утврдити да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року, наложити поступајућем судији да предузме све неопходне радње ради окончања поступка и предлагачу надокнадити одређене трошкове поступка.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим

распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Имајући у виду све чињенице и околности овог случаја које су од значаја за доношење одлуке, Врховни касациони суд налази да је правилно поступио судија Управног суда када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда II-4У 15186/18. У ожалбеном решењу размотрени су сви битни чиниоци који утичу на оцену дужине трајања управно-судског поступка у смислу члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року. Врховни касациони суд је у спроведеном испитном поступку утврдио да је након доношења ожалбеног решења, дана 03.10.2019. године, Управни суд донео пресуду којом је уважио тужбу тужиле, овде предлагача, па се може закључити да је приговор остварио своју основну сврху, а то је убрзање судског поступка и његово правноснажно окончање. Поред тога, Врховни касациони суд је оценио да укупно трајање управног поступка и управног спора од 15 месеци не представља неразумно дуг период решавања о предмету избора у звање наставника на факултету који би довео до повреде права на суђење у разумном року.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 17. ст. 1. и 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива решења.

Врховни касациони суд је одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, јер предлагач није успео у поступку заштите права на суђење у разумном року.

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић